

Strona pozwana: Republika Portugalska

Żądania strony skarżącej

- Stwierdzenie, że obejmując dywidendy uzyskiwane przez fundusze emerytalne z siedzibą poza Portugalią wyższą stawką podatkową, niż stawka stosowana do dywidend uzyskiwanych przez fundusze emerytalne mające siedzibę na terytorium Portugalii, Republika Portugalska uchybiła zobowiązaniom, które na niej ciążyą na mocy art. 63 TFUE i art. 40 Porozumienia EOG;
- obciążenie Republiki Portugalskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na mocy przepisów Estatuto dos Beneficios Fiscais (regulacji w sprawie przywilejów podatkowych) oraz Código do Imposto sobre o Rendimento das Pessoas Colectivas (kodeksu podatku od osób prawnych), dywidendy wpłacane do funduszy emerytalnych utworzonych i działających zgodnie z prawem portugalskim są w całości zwolnione z podatku od osób prawnych, podczas gdy dywidendy wpłacane do funduszy emerytalnych niemających siedziby na terytorium kraju objęte są tym podatkiem, którego stawka może się wahać między 20 % i 10 %, w zależności od tego, czy istnieje umowa dwustronna między Portugalią a państwem siedziby, a także, gdy ma to miejsce, od zapisów takiej umowy. Odpowiednie kwoty podatku od osób prawnych pobierane są u źródła, a pobranie to ma charakter ostateczny.

Odmienne traktowanie ustanowione w portugalskim ustawodawstwie podatkowym na niekorzyść funduszy emerytalnych niemających siedziby w kraju sprawia, że inwestowanie w spółki portugalskie jest dla tych funduszy mniej interesujące i atrakcyjne. W związku z tym rzeczony reżim podatkowy stanowi ograniczenie zakazane przez art. 63 TFUE oraz art. 40 Porozumienia EOG.

Dyskryminujące traktowanie funduszy emerytalnych niemających siedziby w kraju, które wywiera ujemne skutki na konkurencyjność rynków finansowych Unii Europejskiej oraz rentowność inwestycji dokonywanych przez fundusze emerytalne, nie znajduje uzasadnienia na podstawie żadnego ze względów podniesionych przez Republikę Portugalską.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Court of Appeal (England & Wales) (Civil Division) w dniu 2 grudnia 2009 r. — Nokia Corporation przeciwko Her Majesty's Commissioners of Revenue and Customs

(Sprawa C-495/09)

(2010/C 37/26)

Język postępowania: angielski

Sąd krajowy

Court of Appeal (England & Wales) (Civil Division)

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Nokia Corporation

Strona pozwana: Her Majesty's Commissioners of Revenue and Customs

Pytanie prejudycjalne

Czy towary niewspólnotowe oznaczone wspólnotowym znakiem towarowym, które podlegają dozorowi celnemu w państwie członkowskim i są przewożone tranzytem z państwa trzeciego do innego państwa trzeciego, mogą stanowić „towary podrobione” w rozumieniu art. 2 ust. 1 lit. a) rozporządzenia nr 1383/2003/WE⁽¹⁾, jeśli brakuje dowodu na to, że towary te zostaną wprowadzone do obrotu na terenie Wspólnoty Europejskiej zgodnie z procedurą celną albo w drodze nielegalnego przekierowania?

(¹) Rozporządzenie Rady (WE) nr 1383/2003 z dnia 22 lipca 2003 r. dotyczące działań organów celnych skierowanych przeciwko towarom podejrzanym o naruszenie niektórych praw własności intelektualnej oraz środków podejmowanych w odniesieniu do towarów, co do których stwierdzono, że naruszyły takie prawa (Dz.U. L 196, s. 7).

Skarga wniesiona w dniu 2 grudnia 2009 r. — Komisja Europejska przeciwko Republice Greckiej

(Sprawa C-500/09)

(2010/C 37/27)

Język postępowania: grecki

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: L. Lozano Palacios i D. Triantafyllou)

Strona pozwana: Republika Grecka

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie, że kontynuując stosowanie zarządzenia ministerialnego A1/44351/3608 z dnia 12 października 2005 r., Republika Grecka naruszyła zobowiązania ciążące na niej na mocy dyrektywy 97/67/WE⁽¹⁾ (w zmienionym brzmieniu), w szczególności na mocy jej art. 9 ust. 1 i 2,

- obciążenie Republiki Greckiej kosztami postępowania.